

"मीठे बच्चे- बाबाको याद गरेर सधैं हर्षित रहने गर । यादमा रहनेवाला धेरै रमणिक र मीठो हुनेछ । खुशीमा रहेर सेवा गर्नेछ ।"

प्रश्न : ज्ञानको मस्तीको साथ-साथै कुनचाहिँ जाँच (चेकिङ्ग) गर्नु धेरै जरूरी छ ?

उत्तर : ज्ञानको मस्ती त रहन्छ तर चेक गर- देही-अभिमानि कति बनेको छु ? ज्ञान त धेरै सहज छ, तर योगमा मायाले विघ्न पार्छ । गृहस्थ व्यवहारमा अनासक्त भएर रहनु छ । यस्तो नहोस्, माया मुसोले भित्र-भित्रै टोकिरहे पनि थाहै नलागोस् । आफ्नो नब्ज (नाडी) आफैले हेर्दै गर- बाबासँग मेरो दिलदेखि प्यार छ ? कति समय म यादमा रहन्छु ?

गीत : जले क्यों न परवाना...

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा बच्चाहरूले गीतको पङ्क्ति (लाइन) सुन्यौ । जबकि बाबाले यति भव्यता देखाउनुहुन्छ, तिमी यति सुन्दर बन्नेछौ भने किन यस्तो बाबाको नबन्ने, जसले श्यामबाट सुन्दर बनाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- हामी कालोबाट गोरो बन्छौ । एकको मात्र कुरा होइन । तिनीहरूले कृष्णलाई श्याम-सुन्दर भनिदिन्छन् । चित्र पनि यस्तै बनाउँछन् । कसैले सुन्दर, कसैले श्याम भन्छन् । मानिसहरूले बुझ्दैनन्, यो कसरी हुन सक्छ ? सत्ययुगका राजकुमार कृष्ण काला हुन सक्दैनन् । कृष्णको लागि त सबैले भन्छन्- कृष्ण जस्तो बच्चा मिलोस्, पति मिलोस् । फेरि उनी काला कसरी हुन सक्छन् । केही पनि बुझ्दैनन् । कृष्णलाई कालो (श्याम) किन बनाएका हुन्, कारण हुनु पर्‍यो नि । यो जुन देखाउँछन्- सर्पमाथि नृत्य (डान्स) गरे, यस्तो कुरा हुन सक्दैन । शास्त्रहरूमा यस्ता-यस्ता कुराहरू सुनेर भनिदिन्छन् । वास्तवमा यस्तो कुनै कुरा होइन । जस्तै चित्रहरूमा देखाउँछन्- शेषनागको शैयामाथि नारायण बसेका छन्, यस्तो कुनै सर्पको शैया आदि हुँदैन । यति धेरै सैकडौं मुख हुन्छ र ? कस्ता-कस्ता चित्र बसेर बनाएका छन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- यी चित्रहरूमा केही पनि अर्थ छैन, यी सबै भक्ति मार्गका चित्र हुन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । शुरूदेखि यस समयसम्म जुन नाटक शूट भएको छ, त्यसलाई फेरि दोहोरिनु छ । यो त केवल सम्झाइएको मात्र हो- भक्तिमा के-के गर्छन् । कति खर्च गर्छन् । कस्ता-कस्ता चित्र आदि बनाउँछन् । पहिले जब यो सबै देखिन्थ्यो भने यति आश्चर्य लाग्दैनथ्यो । अब जब बाबाले सम्झाउनुभयो, तब बुद्धिमा आउँछ, वास्तवमा यी सबै भक्तिमार्गका कुराहरू हुन् । भक्तिमा जे हुन्छ त्यो फेरि पनि अवश्य हुनेछ । तिमीहरू सिवाय अरू कसैले पनि यो बुझ्न सक्दैनन् । यो त जान्दछौ- ड्रामा जो पहिल्यैबाट निश्चित छ, त्यही भइरहन्छ । अनेक अधर्महरूको विनाश एक धर्मको स्थापना हुन्छ । यसमा धेरै कल्याण छ । अब तिमी यो प्रार्थना आदि केही गर्दैनौ । त्यो सबै गर्छन् भगवान्सँग फल लिनको लागि । फल हो जीवनमुक्ति । यो सबै सम्झाइन्छ । यहाँ हुन्छ प्रजाको प्रजामाथि राज्य । गीतामा छ- कौरव पाण्डव क्या करत भये । वास्तवमा यादवहरूले मूसल (मिसाइल बम) निकाले । आफ्नै कुलको विनाश गरे । यी सबै आपसमा दुस्मन हुन् । तिमी समाचार आदि सुन्दैनौ, जसले सुन्छन् उनले राम्रोसँग बुझ्न सक्छन् । दिन-प्रतिदिन भित्र किचलो (खिटपिट) धेरै हुन्छ । हुन त सबै क्रिस्चियन हुन् तर भित्र किचलो धेरै छ, घरमा बसेरै एक अर्कालाई उडाइदिनेछन् (मारिदिन्छन्) । तिमी राजयोग सिकिरहेका छौ, त्यसैले राजाई गर्नको लागि पुरानो दुनियाँको सफाई अवश्य हुनुपर्छ । फेरि नयाँ दुनियाँमा सबै थोक नयाँ हुनेछ । ५ तत्व पनि त्यहाँ सतोप्रधान हुनेछ । समुद्रको तागत हुँदैन जसले नोक्सान गरोस् । अहिले त ५ तत्वहरूले कति नोक्सान गर्छन् । वहाँ सारा प्रकृति दासी हुनेछ । यसैले दुःखको कुनै कुरा हुँदैन । यो पनि बनिबनाऊ ड्रामाको खेल हो । स्वर्ग भनिन्छ सत्ययुगलाई । क्रिस्चियनहरूले पनि भन्छन्- पहिले पहिले स्वर्ग (हेवन) थियो । भारत अविनाशी खण्ड हो । उनीहरूलाई थाहा छैन- हामीलाई मुक्ति दिने बाबा भारतमा आउनुहुन्छ । शिवजयन्ती पनि मनाउँछन्, तैपनि बुझ्न सक्दैनन् । अहिले तिमीले सम्झाउँछौ- भारतवर्षमा शिवजयन्ती मनाइन्छ, अवश्य शिवबाबाले भारतमा आएर स्वर्ग बनाउनुभएको हुनुपर्छ, अब फेरि बनाइरहनुभएको छ । जो प्रजा बन्नेवाला हुन्छन् उनीहरूको बुद्धिमा केही पनि बस्दैन । जो राजधानीमा आउनेहरू हुन्छन् उनीहरूले सम्झनेछन्- वास्तवमा हामी शिवबाबाका सन्तान हौ । प्रजापिता ब्रह्मा पनि छन् । मुक्तिदाता, ज्ञानका सागर स्वयम् बाबा हुनुहुन्छ । ब्रह्मालाई भनिदैन । ब्रह्माले पनि उहाँबाट मुक्ति प्राप्त गर्छन् । मुक्ति (लिबरेट) सबैलाई एक बाबाले नै गर्नुहुन्छ किनकि सबै तमोप्रधान छन् । यस्तो मनमा विचार सागर मन्थन

चलनुपर्छ । मैले यस्तो मुरली सुनाऊँ जसले गर्दा मानिसहरूले तुरुन्तै बुझ्न सकून् । बच्चाहरू नम्बरवार त छन् नै । यो हो ज्ञान, यसको दिनहुँ अध्ययन (स्टडी) गर्नुपर्छ । डराएर पढाइ नपढ्नु त ठीक होइन । फेरि भनिनेछ कर्मबन्धन हो । हेर, शुरूमा कति छुटेर आए फेरि कति गए पनि । सिन्धुमा धेरै बच्चीहरू आए, फेरि हंगामाको कारण कति दुस्मन पनि बने । पहिले उनीहरूलाई ज्ञान धेरै राम्रो लाग्थ्यो । सम्झन्थे— यिनलाई भगवान्को देन प्राप्त भएको छ । अहिले पनि यस्तै सम्झन्छन्— कुनै शक्ति छ, परमात्मा प्रवेश हुनुभएको हो भनेर बुझ्दैनन् । आजभोलि त्रिद्वि-सिद्धिको तागत त धेरैमा छ । गीता लिएर सुनाइरहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै भक्ति मार्गका पुस्तक हुन् । ज्ञानको सागर त म नै हुँ । मलाई भक्तिमार्गमा सबैले याद गर्छन् । ड्रामाको योजना अनुसार यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । साक्षात्कार पनि हुन्छ । भक्तहरूलाई पनि राजी गर्छु । ज्ञान लिँदैनन् भने उनीहरूका लागि भक्ति नै राम्रो छ, फेरि पनि मानिसहरू सुझिन्छन् नि । चोरी आदि गर्दैनन् । भगवान्को भजन गर्नेहरूलाई कहिल्यै पनि उल्टो कुरा गर्दैनन् (भूटो बोल्दैनन्) । फेरि पनि भक्त हुन् । आजकाल त भक्त भए पनि धेरै नोक्सान हुन्छ । यस्तो होइन, शिवबाबाको बच्चा बनेपछि नोक्सान (दिवाला) हुँदैन । पुरानो हिसाब त हुन्छ, त्यसैले नोक्सान (दिवाला) हुन्छ । ज्ञानमा आएपछि पनि नोक्सान हुन सक्छ, यसमा ज्ञानको कुनै सम्बन्ध छैन ।

तिमी बच्चाहरू अब सेवामा लागेका छौ । सम्झन्छौ— श्रीमत अनुसार सेवामा लागेमा फल मिल्नेछ । हामीलाई सबै थोक वहाँ (नयाँ दुनियाँ)को लागि स्थानान्तरण (ट्रान्सफर) गर्नु छ । भिटीगुन्टा (ब्याग-ब्यागेज) सबै स्थानान्तरण गरिदिनु छ । बाबालाई शुरूमा धेरै आनन्द आउँथ्यो । वहाँबाट जब निकलिए तब गीत बनाए— अल्फलाई मिल्यो अल्लाह, बे लाई मिल्यो बादशाही... श्रीकृष्णको, चतुर्भुजको साक्षात्कार भयो, सम्झौं द्वारिकाको बादशाह बन्नेछु । यस्तो नशा चढेको थियो । अब यो विनाशी पैसा के गर्ने ? त्यस्तै तिमी बच्चाहरूलाई पनि खुशी हुनुपर्छ । हामीलाई बाबाले स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ । तर बच्चाहरूले यति पुरुषार्थ नै गर्दैनन् । चल्दा-चल्दै गिर्छन् । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू, बाबालाई निमन्त्रण दिनेहरू पनि कहिल्यै बाबालाई याद गर्दैनन् । बाबाको पासमा पत्र आउनुपर्छ— बाबा म एकदमै खुशी छु । हजुरको यादमा मस्त रहन्छु । धेरै छन् जसले याद गर्दैनन् । यादको यात्राबाट नै खुशी एकदमै बढ्नेछ । ज्ञानमा कति मस्त पनि रहन्छन् तर देह-अभिमान कति छ । देही-अभिमानिपना कहाँ छ र ? ज्ञान त धेरै सरल (इजी) छ । योगमा नै मायाले विघ्न पाउँछ । गृहस्थ व्यवहारमा पनि अनासक्त भएर रहनु छ । यस्तो नहोस् जसले गर्दा मायाले मुक्का (अंगूरी) लगाइदेओस् । मायाले यसरी टोक्छ, मानौं मुसाले । मुसाले यसरी टोक्छ, रगत आए पनि थाहा लाग्दैन । देह अभिमानमा आएपछि कति नोक्सान हुन्छ, यो कुरा बच्चाहरूलाई थाहा हुँदैन । उच्च पद पाउन सक्दैनन् । बाबासँग पूरा वर्सा लिनुपर्छ । मम्मा बाबाले जस्तै म पनि तख्तमा बस्न सकूँ । बाबा हुनुहुन्छ दिल लिनेवाला । देलवाडा मन्दिरमा पनि पूरा यादगार छ, भित्र हात्तीहरूमा महारथी बसेका छन् । तिमीहरूमा पनि महारथी, घोडसवार, पैदल-सेना छौ । हरेकले आ-आफ्नो अवस्था देख्नु छ । बाबाले किन देख्ने ? तिमीले आफूलाई हेर— म बाबालाई याद गर्छु ? बाबाजस्तै सेवा गर्छु ? मेरो बाबासँग योग छ ? रातमा जागेर बाबालाई याद गर्छु ? मैले धेरैको सेवा गर्छु ? चार्ट राख्नुपर्छ— बाबालाई दिलदेखि याद गर्छु ? कसैले सम्झन्छन्— म निरन्तर याद गर्छु, यो हुन सक्दैन । कसैले फेरि सम्झन्छन्— म त बाबाको बच्चा बनौं, भैहाल्यो । तर आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ । बाबाको याद विना केही काम गर्नु अर्थात् बाबालाई याद गर्दैनौ । बाबाको यादमा सदैव हर्षित रहनुपर्छ । यादमा रहनेहरू सदैव रमणिक रहन्छन्, हर्षितमुख रहन्छन् । कसैलाई धेरै खुशी र रमणिकतासँग सम्झाउँछन् । धेरै कम छन् जसलाई सेवाको धेरै सोख हुन्छ । चित्रहरूद्वारा सम्झाउन धेरै सजिलो हुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ उच्चभन्दा उच्च भगवान्, फेरि उहाँका रचना हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं । भ्रातृत्व (ब्रदरहुड) हो, उनीहरूले फेरि पितृत्व (फादरहुड) भनिदिएका छन् । पहिले शिवबाबाको चित्रमा सम्झाउनु छ— उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका बाबा परमपिता परमात्मा निराकार । हामी आत्मा पनि निराकार हौं, भृकुटीको बीचमा रहन्छौं । शिवबाबा पनि तारा (स्टार) हुनुहुन्छ, तर ताराको पूजा कसरी हुनसक्छ, यसैले ठूलो बनाउँछन् । बाँकी आत्माले कहिल्यै ८४ लाख जन्म लिँदैन । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— आत्मा पहिले अशरीरी आउँछ, फेरि शरीर धारणा गरेर पार्ट बजाउँछ । सतोप्रधान आत्मा पुनर्जन्म लिँदा-लिँदै आइरन एज (तमोप्रधान)मा आइपुग्छन् । पछि आउनेहरूले ८४ जन्म लिँदैनन् । सबैले त ८४ जन्म लिन सक्दैनन् । आत्माले नै एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । नाम-रूप, देश-काल सबै बदलिन पुग्छ । यसरी भाषण गर्नुपर्छ ।

भन्दछन्- आत्म-अनुभूति (सेल्फ रियलाइजेशन) । तर गराउने कसले ? आत्मा नै परमात्मा भन्नु- यो कुनै आत्म-अनुभूति भयो र ? यो नयाँ ज्ञान हो । बाबा जो ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, पतित-पावन हुनुहुन्छ, सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ, उहाँ नै बसेर सम्भाउनुहुन्छ । फेरि उहाँको खुब महिमा गर, उहाँको महिमा सुनिहाल्थौ । आत्माको परिचय बताएँ, अब परमात्माको पनि बताउँछु । उहाँलाई भनिन्छ सबै आत्माहरूका पिता । उहाँ सानो ठूलो हुनुहुन्छ । परमपिता परमात्मा मतलब सुप्रिम सोल । सोल मतलब आत्मा । परमात्मा त परभन्दा पर रहनेवाला हुनुहुन्छ । उहाँ पुनर्जन्ममा आउनु हुन्छ, यसैले उहाँलाई परमपिता भनिन्छ । यति सानो आत्मामा पार्ट भरिएको छ । पतित-पावन पनि उहाँलाई नै भनिन्छ । उहाँको नाम जहिले पनि शिवबाबा हो । रुद्र बाबा होइन । भक्तिमार्गमा अनेक नाम राखिएको छ, पतित पावन आउनुहोस् भनेर उहाँलाई सबैले याद गर्छन् । त्यसैले अवश्य आउनुपर्ने हुन्छ । उहाँ आउनुहुन्छ नै तब, जब एक धर्मको स्थापना गर्नुपर्ने हुन्छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्म । अहिले हो कलियुग, धेरै मानिसहरू छन् । सत्ययुगमा धेरै कम मनुष्य हुन्छन् । गायन पनि गरिएको छ- ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश... गीताद्वारा आदि सनातन धर्मको स्थापना भएको थियो । मात्र त्यसमा कृष्णको नाम राख्ने भूल गरिदिएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- उनी त पुनर्जन्ममा आउँछन् । म त पुनर्जन्म रहित (नभएको) छु । त्यसैले अब जज (पहिचान) गर- परमपिता परमात्मा निराकार शिव हुनुहुन्छ या श्रीकृष्ण । गीताको भगवान् को ? भगवान् त एकलाई नै भनिन्छ फेरि यदि यी कुरालाई कसैले मान्दैन भने बुझ्नुपर्छ ऊ हाम्रो धर्मको होइन । सत्ययुगमा आउनेले तुरुन्तै मान्नेछ र पुरुषार्थ गर्न थाल्नेछ । मूल कुरा नै यही हो । यसमा तिम्रो विजय छ । तर देही-अभिमानि अवस्था कहाँ छ र ! एक-अर्काको नाम रूपमा फँस्छन् । भक्तिमार्गमा पनि भन्ने गर्छन्- परवाह थियो पार ब्रह्मा रहनेवाला परमात्माको, बाँकी डर कसको ? धेरै हिम्मत चाहिन्छ । भाषण गर्नेहरूले आत्माको ज्ञान एकदम मस्तीसँग दिनुपर्छ । फेरि परमात्मा कसलाई भनिन्छ- यस सम्बन्धमा पनि सम्भाउनुपर्छ । बाबाको महिमा हो प्रेमका सागर, ज्ञानका सागर... त्यस्तै बच्चाहरूको पनि महिमा छ । कसैलाई पिट्नु मतलब नियम (ल) हातमा लिनु हो । बाबा कति मीठो हुनुहुन्छ । कोही बच्चाहरू काम गर्न अस्वीकार गर्छन्, त्यसैले नटवर बन्दैनन् । धेरै मीठो बन्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) आफ्नो व्याग-बेगेज (फिटीगुन्टा) सबै स्थानान्तरण (ट्रान्सफर) गरेर धेरै खुशी र मस्तीमा रहनु छ । मम्मा बाबा समान तख्तनशीन बन्नु छ । दिलैदेखि यादमा रहनु छ ।
- २) कसैको डरले पढाइ कहिल्यै पनि छोड्नु छैन । यादबाट आफ्नो कर्मबन्धन हल्का गर्नु छ । कहिल्यै क्रोधमा आएर कानून आफ्नो हातमा लिनु हुँदैन । कुनै पनि सेवामा अस्वीकार (ना) गर्नु छैन ।

वरदान : अलबेलापन वा अटेन्शनको अभिमानलाई छोडेर बाबाको मदतको पात्र बन्नेवाला सहज पुरुषार्थी भव

कति बच्चाहरू हिम्मत राख्नुको सट्टा अलबेलापनको कारण अभिमानमा आउँछन् । भन्छन्- म त सधैं पात्र हुँ नै । बाबाले मलाई मदत नगरे अरू कसलाई गर्नुहुन्छ ! यस अभिमानको कारण हिम्मतको विधिलाई बिर्सिन्छन् । कतिमा फेरि स्वयम्माथि अटेन्शन (ध्यान) दिने कुराको पनि अभिमान रहन्छ, जसले मदतबाट वञ्चित गरिदिन्छ । सम्झन्छन्- मैले त धेरै योग लगाइसकेँ, ज्ञानी-योगी आत्मा बनिसकेँ, सेवाको राजधानी बनिसक्यो... यसप्रकारको अभिमानलाई छोडेर हिम्मतको आधारमा मदतको पात्र बनेमा सहज पुरुषार्थी बन्नेछौ ।

स्लोगन : जुन व्यर्थ र नकारात्मक संकल्प चल्छन्, तिनीहरूलाई परिवर्तन गरेर विश्व कल्याणको कार्यमा लगाऊ ।